

Cultura

Căminul cultural Vlădeni

Căminul Cultural nu era conceput ca un spațiu exclusivist, închis, având legătură doar cu munca, el a devenit treptat un centru unde se desfășurau diverse activități recreative.

„Înființat la 24 aprilie 1938 sub denumirea de Căminul Cultural „Vasile Pârvan” și afiliat Fundației Regale la 4 mai 1938, căpătând astfel personalitate morală și juridică.

Căminul Cultural a luat ființă prin cooperarea funcționarilor publici și comunali din sat, într-o consfătuire publică în localul școlii la care a luat parte o mulțime de gospodari din comună. De la înființare a funcționat regulat și a avut în componența sa următorii membrii:

- Președinte preotul Nicolae Iordache , parohul comunei;
- director, Dinu Nicolescu, învățător;
- vicepreședinte Vasile Rădulescu, învățător;
- secretar, Virginia Nicolescu învățătoare;
- casier, Vasile Iliescu notar;
- membrii: Ion Mirea, pensionat I O V; Vasile Mariuță, plutonier, șef post jandarmi; Matei Neagu, secretar comunal; Dumitru Gh. Ghiță plugar; Gheorghe Grasu, plugar și econom de oi; Nicolae Tudor - plugar și industriaș, astăzi primar; Dumitru I. Petrache, plugar; Ion I. Mitulescu, comerciant; Costea N. Iordan, plugar; Stoica D. Ionescu, plugar; Ion Gh.

Manu, plugar; Ion P S....., plugar; Ilie Șocariciu, plugar; Valeria Mocanu, învățătoare, satul Mihai Vodă; Maria Dumbrava, învățătoare Vlădeni, iar cenzori erau: Sfică I. Mărgărit, plugar; Chiriac Dascălu, plugar și Dumitru Nicolescu, profesor din partea Fundației.

Date extrase din Monografia Școlii Primare Vlădeni scrisă de învățătorul Dinu Nicolescu

Din adeverința datată 26.05.1942 aflăm de la preotul Nicolae Iordache

următoarele:

„Subsemnatul Preot Nicolae D. Iordache, Președintele Căminului Cultural „Vasile Pârvan din comuna Vlădeni –Ialomița, adeveresc prin prezenta cum că, Dl Dinu Nicolescu, învățător la Școala primară mixtă locală, a fost numit Director al Căminului Cultural încă din anul 1938. În cursul celor 4 ani de activitate a organizat șezători cu caracter :național, educativ și patriotic. A ținut numeroase conferințe si nu greșesc dacă afirm ca a fost un stâlp diriguitor al acestui Cămin Cultural”.

Cu mici întreruperi, Căminul a ținut în fiecare duminică după –amiaza și la două săptămâni în timpul muncilor agricole, șezători la școală, unde este sediul Căminului, cu programe constând din conferințe, recitări, cântece, lecturi, comunicări și audiții la radio.

S-a activat împreună cu autoritățile locale pentru colectarea de cereal și bani la „Ziua Cumpătării” pentru concentrați și nevoiași, s-a colectat lână pentru nevoile armatei și s-a făcut propaganda întinsă pentru

subscrierea la împrumutul reîntregirii. Căminul are grijă de igiena satului prin sfaturi și îndrumări, ca satul să fie curat, cu case văruite, arame bine îngrijite și curățate, străzile măturate.

În prezent, Căminul Cultural funcționează după statului Fundației Culturale „Regele Mihai I”

Un aspect important l-a constituit faptul că în jurul anului 1952 la Vlădeni, Căminul Cultural era separat de școală, chiar dacă avea legături puternice cu sistemul educațional tradițional. Oferea un spectru cultural mai variat și găzduia numeroase activități care nu beneficiaseră niciodată de un spațiu al lor. Căminul Cultural fusese mutat „La Pologea”, spațiu în care tinerii veneau pentru a juca șah, volei, tenis de masă, aveau loc întreceri sportive cu echipe din satele învecinate, repetițiile erau făcute aici, iar în curtea Căminului exista o scenă în aer liber unde erau organizate spectacole.

În acea perioadă, își desfășurau activitatea cercurile culturale care se ocupau de pregătirea și organizarea serbărilor. În afara orelor de la catedră, dascălii desfășurau o bogată activitate cultural-educativă.

Un rol important în viața culturală a comunei în perioada 1948 – 1966 l-a avut dl Cenușaru Ioan care a înființat formație de teatru, brigadă artistică toate având rezultate deosebite.

De corul comunei se ocupa dl Gheorghe Mușică - cor cu care a obținut locul I pe țară, în anul 1954, cu melodia „Iac-așa” la un festival organizat la București. La vremea aceea din cor făceau parte: Cenușaru Ioan, Popa Emilian, Ion Nicolescu, Ana Rădulescu, Marioara Postelnicu, Aurica Boerescu(Postelnicu), Speranța Tudorache, Iorga Teodor, Iorga Maria,

Dascălu Voica, Mirea Rica, Vasopol Maria, Mușică Maria. Există de asemenea, grup vocal feminin din care făceau parte Elena Iordache, Ana Rădulescu, Dascălu Voica, Speranța Tudorache, dar și grup vocal bărbătesc format din Savu Ion, Savu Gheorghe, Ionița Mielu, Puiu Telvian, Iorga Teodor, Anghel Iancu.

Un alt cadru didactic care s-a ocupat de brigada artistică a fost Dragnea Stefan, textele fiind scrise împreună cu Cenușaru Ioan. În jurul anilor 1954 s-a înființat „Brigada tineretului” – care mergea pe câmp în timpul sezonului de recoltat și susținea diverse programe artistice.

Din datele culese, aflăm că în jurul anului 1959 a fost înființată echipă de dansuri formată numai din fete și femei tinere cu vârste cuprinse între 14- 22 de ani. Din aceasta primă formație de dansuri făceau parte: Stoica Ioana Paraschiv Aurica, Speranța Tudorache, Paraschiv Marioara. Echipa era instruită de 1-2 femei mai în vârstă, care le arătau celor tinere dansurile din bătrâni.

După Dinu Nicolescu aflăm că Cenușaru Ioan a fost numit în funcția de director de cămin. Îi urmează un profesor de limba română din Fetești, Culică Ion. În jurul anilor 1955 director la Cămin este Iorga Teodor(sediul fiind o perioadă scurtă în clădirea fostului magazin central). Căminul Cultural deținea în acea perioadă și instrumente muzicale: acordeon, vioară, chitară, muzicantul căminului fiind Mărgărit Mărgărit.

Din rândul membrilor brigăzii artistice, în anul 1958, Iorga Maria(Neagu) și Ana Eftimie(Rădulescu) au fost selectate în brigada artistică a Casei de Cultură Fetești care avea să devină cea mai renumită din țară în 1959.

În 1961 formația de dansuri a comunei formată din femei devine formație mixtă.

De-a lungul anilor, schimbările de componență s-au produs foarte des, motiv pentru care a reconstitui cu exactitate istoria formației a fost o sarcină nu tocmai ușoară. De aceea, nu putem garanta exactitatea sa cronologică.

Unii dansatori au rămas un an sau doi, alții peste zece ani. Amintim aici tineri din comună care au făcut parte în diferite perioade din formația de dansuri: Dima Ștefana, Grasu Aneta, Chivulescu Ecaterina, Puiu Niță, Dima Eugenia, Petrache Eugenia, Antemir Ioana, Ochiană Verginica, Chiriac Ion, Mihai Vasile, Neagu Vasile, Grigore Toma, Neacșu Pantelimon, Anghel Dorina, Gheorghe Elena, Neculai Dumitra, Ardeleanu Virginia, Grigore Paulina, Petrache Maria, Chivulescu Ana, Iordan Emilia, Ivan Maria, Ivan Fănica, Dima Maria, Chivu Stana, Dima Ion, Dinu Ion, Manu Vasile, Vlad Virginia, Ardeleanu Gheorghe, Dumitru Constantin, Mircea Mavrache, Petrache Cornelia, Gurău Ghiță, Stoica Vasile, Chiriță Nicu, Postelnicu Toma, Petrache Vasilica, Popa Aurica, Dobre Maria, Ștefănescu Stana, Mărgărit Georgeta, Gurău Ghiță, Paraschiv Antoneta.

De asemenea, din formația de dansuri a comunei au făcut parte câteva familii care au demonstrat că pasiunea pentru dans poate fi transmisă din generație în generație: Malastev Dima și Sița, Manu Niță și Dumitra, Munteanu Ilie și Antoneta, Dragomir Vasile și Teodora, Ghinea Gheorghe și Anghelia, Chiriac Vasile și Lucia, Ardeleanu Ion și Floarea, Dinu Constantin și Maria, Chiriță Dobre și Nina, Borcan Ion și Eana, Hogeia Nicu și Mioara, Mitu Ion și Vasilica, Savu Toma și Bița. Datorită pasiunii pe care o aveau pentru dansul popular au reușit să fie cunoscuți în întreaga țară.

Se întâlneau de mai multe ori pe săptămână pentru a învăța pași noi și pentru a repeta coregrafiile vechi, iar rezultatele dorite nu apăreau mereu ușor.

Procesul de maturizare și perfecționare se desfășura de-a lungul multor ani, iar munca grea era indispensabilă pentru trecerea de la un nivel de începător la unul avansat.

Dansurile populare erau însoțite de muzica instrumentală, de strigături, chiuituri, pocnete din degete, bătăi din palme sau picioare, pași cu deplasări largi sau pași mărunți, pași schimbați sau grupe de pași succesivi, pași pe loc sau în toate direcțiile etc. Putem vorbi de bogăția, varietatea și valoarea creației populare locale.

Dansurile tradiționale erau: hoina, șchioapa, ăl de doi, țigăneasca, patalamaua, romanu, trâncănaul, hora-n bătaie, brâul muieresc.

În 1960 brigada artistică a obținut locul I pe țară din 16 județe participante. Erau puse în scenă obiceiuri, iar textele satirizau și persoanele care nu se implicau în viața culturală a comunei

„Adu Doamne ploi în oală

Și aruncă peste școală

Pe-nvățători să-i stropim,

Fiindcă nu vin la cămin.

Picătură mare, pentru fiecare

pentru că nu vin, seara la cămin”

sau

„Adu Doamne ploi mărunte, să-l stropim pe președinte’

În anul 1966 s-a desfășurat la Constanța concursul interjudețean „Serbări pe malul mării”, unde formația de dansuri din Vlădeni a obținut mențiune specială, iar solista vocala Anghel Dorina a obținut locul II.

Pe 13 august 1978, formația de dansuri avându-i ca instructori pe Dinuță Nicolae și Manu Niță, a participat la „Festivalul dansului bătrânesc” care s-a desfășurat la Târgu Mureș. Perechile care dansau erau următoarele: Manu Niță și Ștefănescu Stana, Dumitru Constantin și Mărgărit Georgeta, Chiriac Vasile și Lucia, Malastev Dima și Sița, Ghinea Gheorghe și Anghelia, Mitu Ion și Vasilica, Munteanu Ilie și Manu Dumitra, Borcan Ion și Eana, Hogeia Nicu și Mioara.

Manu Niță a fost un om îndrăgostit de folclor. A pregătit formația dedansuri a comunei (fiind și dansator) mulți ani. A fost printre puținii coregrafi din țară care a reușit să aducă pe scenă, în același spectacol, trei generații de dansatori.

Printre concursurile la care participau în acea perioadă se mai numărau și: „Dialog pe aceeași scenă”, „Serbarea spicelor de aur”, „Festivalul primăverii”.

Odată cu înființarea penitenciarului, la Vlădeni au început să se organizeze spectacole la clubul din IAS, la care erau invitați artiști renumiți Maria Ciobanu, Ansamblul Ciocârlia, Maria Păunescu, Frații Dolănescu, Stela Popescu, Vasilica Tastaman, Ștefan Banică și alții.

Dinuță Nicolae, cadru didactic, om cu alese calități spirituale, a venit la conducerea Căminului Cultural în 1977. Bun organizator, a instruit formația de dansuri a comunei, s-a ocupat de grupul de colindători, dar a inițiat și elevii în tainele dansului popular. Nu de puține ori a acompaniat formația de dansuri cu acordeonul.

Începând cu 1982 își face apariția în viața culturală a comunei brigade artistică formată din cadre didactice, care pregăteau și montaje literar-artistice de ale căror texte se ocupa domnul Cârstea Floria. Amintim cadre didactice care au fost implicate în viața culturală: Toma Gheorghe și Lucia, Stănescu Constantin și Elena, Motoacă Ion, Iorga Liliana, Dragomir Georgeta, Dinu Elena, Poiată Filița, Chiriță Georgeta. Tot acum Iorga Liliana a obținut locul I la un concurs de recitare, etapa pe țară, care s-a desfășurat la Focșani. De asemenea, școala avea și grup vocal feminin.

21.05.1978 „Dialog la distanță” - grupul vocal, de la stânga Stefanescu Stana, Bălănescu Elena, Ghiabaur Maria, Geambazu Medi-Sonia, Iorga Liliana

Încă din 1983, Dragomir Georgeta s-a implicat în inițierea elevilor în tainele dansului popular aducând pe scena suite din diverse zone ale țării. Odată cu plecarea lui Dinuță Nicolae, începând cu 1990 și până în 2006 Dragomir Georgeta a fost instructorul formației de dansuri a școlii din Vlădeni. Un cadru didactic cu experiență care a deslușit tainele învățaturii a

sute de școlari.

Din 1993 a venit la conducerea Căminului Cultural Dima Ioan care a dus mai departe „o moștenire grea”, lăsată de predecesorii săi. A fost reînființată formația de dansuri a comunei care se destrămase

între timp.A participat cu formatia de dansuri a comunei la numeroase festivaluri din judet si din tara , obtinand nenumarate premii.

Grupul de colindători

Grupul de colindători din Vlădeni a ajuns unul din cele mai cunoscute din țară. Era compus în jurul anilor 1965 din șase membrii de bază: Dima Malastev, Tudor Dinu, Gheorghe Jincă, Mitu Ion (Brânză), Marin Dumitru(Turcu), Neculai Ion(Cioc).

De-a lungul timpului s-au alăturat alți colindători, Nicolescu Cristache, Mihai Neculai, Anghel Ioan, Nicolescu Sandu, Dobrin Ion, Savu Gheorghe, Jincă Ion, Ardeleanu Ion, Anghel Ion, Petrache Constantin, Dumitrache Manole, Ardeleanu Dumitru.

În anul 1978 grupul de colindători a ajuns la cel mai important „Festival de Datini și Obiceiuri de Iarnă”, desfășurat la Sighetul-Marmației. În anul 1981 a prezentat în cadrul Cenaclului Flacăra, la Targoviște, o serie de colinde din care amintim: „Trei fete-mi iubește”, „Prunduleț de mare”, „Cerbul”.

De asemenea, mai amintim participarea grupului de colindători la diferite festivaluri de gen de la Suceava, Râmnicu Vâlcea, Brașov, București, Târgu Mureș.

Biblioteca Comunală Vlădeni

„Căminul Cultural are o Bibliotecă Populară înființată la 1 ianuarie 1928 de învățătorii satului cu numele marelui cărturar Vasile Pârvan. Și-a început activitatea cu un număr de 600 de volume și broșuri, având 150 volume de la Fundația Regală „Regele Mihai I”, iar restul donate de învățători și alți fii ai satului. Astăzi, această bibliotecă atașată Căminului are un număr de 1238 volume de cărți și reviste. Numărul volumelor s-a înmulțit prin cumpărarea de cărți cu fonduri strânse din serbări culturale, donații și subvenții de la Primăria comunei, Comitetul Școlar comunal și Cooperativa agricolă „Plugarul” din localitate. De când a trecut la Căminului Cultural se prevede în fiecare an o sumă de bani pentru procurarea de noi cărți. Astăzi, în majoritate, cărțile sunt deteriorate în așa chip, încât 20 % din ele nu se mai pot citi, având file rupte, numere și fascicule desfăcute din cauza trecerii unei cărți prin prea multe mâini. Cărțile care au fost potrivite copiilor de școală și sătenilor, luate după registrul cititorilor, au ajuns să fie trecute printr-o sută de mâini. În prezent, biblioteca e cercetată mai mult de copiii de la școală, sătenii, în majoritate nu mai cetesc spunând că nu mai sunt cărți frumoase. Biblioteca posedă însă cărți care nu sunt potrivite pentru pătura satului și acestea sunt cerute de elevii de curs secundar în timpul vacanțelor. Cărțile științifice nu prea atrag pe săteni fiind căutate mult poveștile, snoavele, episoade din războaie .Un lucru se remarcă: le place să cetească . Biblioteca în trecut a fost mult cercetată și gustul cititorilor este dezvoltat. Astăzi în comună sunt 12 abonați la ziare astfel: 2 la ziarul Curentul, 2 la ziarul Timpul, și 8 la ziarul Universul. De la 1928 până în 1934 cetitorii sunt mai numeroși ceea ce dovedește că biblioteca a fost cercetată mai bine atunci când în ea se găseau cărți necitite de cei doritori de lectură.

Îndată ce biblioteca nu și-a mai putut reînnoi volumele și a păstrat în ea aceleași cărți vechi și murdare, numărul cetitorilor a scăzut. Se observă de asemenea că cei mai numeroși cititori sunt de la 13 la 21 de ani după care urmează cei de la 22 la 35 de ani. Cetitorii între 10 și 12 ani, sunt copiii de școală din clasele a III – a, a IV-a, a V – a primară care au citit cărțile recomandate de învățătorii lor. Cei de la 35 de ani înainte sunt numeroși în primul și al doilea an , apoi scad accentuat. În majoritate, familiile din sat țin legături cu școala prin elevi, prin participarea lor la serbările și șezătorile școlare și prin învățătorii satului. Se interesează de felul cum învață și se poartă copiii la școală. În mica grădiniță din fața școlii s-a ridicat un monument al eroilor morți în războiul 1916 , cioplit în piatră de un pietrar din comuna Măgurele, județul Buzău și a costat 40.000 de lei Încă din anii 1923-1925 când eram elev al școlii normale, împreună cu alți elevi de curs seminar din localitate dădeam serbări culturale pentru crearea sumei de bani cu care să se construiască monumentul. Mai târziu, constituindu-se un comitet în care eram casier, s-a ridicat în anul 1938 monumentul în curtea școlii”. - Date extrase din Monografia Scolii Primare Vlădeni scrisă de învățătorul Dinu Nicolescu, în anul 1942 -

De-a lungul anilor biblioteca și-a schimbat sediul de mai multe ori. După ce Căminul Cultural a fost mutat la Pologea a fost mutată și Biblioteca – bibliotecar și director de cămin fiind dl. Iorga Teodor. O perioadă găsim biblioteca cu sediul la Tudorache Teodor (Niculii) bibliotecari fiind Gimpirea Maria, apoi Anghel Rodica. Între timp sediul bibliotecii a fost mutat la Căminul vechi (Gheorghişan). Îl aflăm aici bibliotecar (dar și director de cămin) pe Manu Niță. Din luna martie a anului 1968 până în august 1971 bibliotecar este Gheorghe Elena. În acea perioadă exista un punct de împrumut și la Chioara de care se ocupa Tița Georgescu, cadru didactic, apoi vicepreședinta a Consiliului Popular.

Odată cu strămutarea locuitorilor în urma inundațiilor din 1970, o parte din cărțile deținute de biblioteca din Chioara au fost transferate bibliotecii din Vlădeni. Din august 1971 până la 1 septembrie 1976 bibliotecar este Rațiu Mariana. Îi urmează Ștefănescu Stana până în anul 1986, educatoare de profesie. În acea perioadă volumele erau primite lunar de la Slobozia, iar cititorii erau din toate categoriile sociale. În anul 1982 biblioteca a fost mutată în noul Cămin Cultural, unde funcționează și astăzi.

Din 1986 până în 1992 bibliotecar este Dinu Elena, profesor de chimie, biblioteca funcționând cu o jumătate de normă, urmând apoi Lupașcu Elisabeta până în noiembrie 1995, cu normă întreaga.

În august 2010 cu sprijinul Consiliului Local Vlădeni a fost implementat programul „BIBLIONET- Lumea în biblioteca mea” care s-a bucurat de un real succes. Biblionet este un parteneriat între IREX, Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, Fundația EOS (Educating for an Open Society), Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România (ANBPR), Intuitext , bibliotecile publice românești și autoritățile locale.

În prezent Biblioteca Comunală Vlădeni dispune de un fond de carte de 7840 de unități bibliografice , ce include cărți vechi, cărți moderne, periodice și alte tipuri de documente, de un depozit de carte și o sală de lectură cu 6 locuri, având trei calculatoare conectate la Internet pentru utilizatori. De asemenea , se află în curs de introducere a întregului fond în baza de date, pentru o mai bună accesibilitate și utilizare.

Biblioteca publică joacă un rol vital în comunitatea noastră , fiind principala instituție care oferă servicii de informare și documentare sub diverse forme și în contexte diferite. Astfel, aceasta contribuie la dezvoltarea personală a utilizatorilor prin educația formală, prin educația pe tot parcursul vieții, prin activitățile desfășurate după încheierea orelor de școală, prin cultura informației, activități de petrecere a timpului liber sau acces la informații. Un alt aspect acoperit de către biblioteca

publică este legat de coeziunea socială, spațiul instituției transformându-se într-un loc al întâlnirii și un centru pentru dezvoltarea comunitară. Identitatea culturală și locală reprezintă probleme cu un impact semnificativ asupra comunității și care trebuie să fie popularizate prin intermediul bibliotecii publice, iar imaginația și creativitatea dezvoltă interesul publicului pentru activitățile culturale. Toate acestea demonstrează că biblioteca publică deține un rol social special în comunitate, iar serviciile oferite de către aceasta sunt axate pe îndeplinirea acestui rol.

Expoziția Muzeală Vlădeni

În anul 2014 școala veche din comună a fost renovată, mobilată și dotată corespunzător pentru a fi transformată într-un muzeu al satului. Scopul proiectului a fost acela de a releva adevărata istorie a comunităților din Balta Ialomiței, întreruptă brutal de regimul comunist, dar și de a conserva clădirea în care zeci de generații au învățat primele litere. Obiectele expuse provin în cea mai mare parte din donațiile localnicilor. Muzeul este compartimentat pe perioade istorice. Încăperea de la intrare este dedicată artefactelor descoperite pe șantierul arheologic medieval de la Blagodești. Mai există expoziția de mediu, expoziția de etnografie care vizează întreaga zonă a satelor evacuate după 1970, reconstituirea camerei țărănești, obiecte de uz casnic din secolul al XIX – lea și al XX- lea, unelte agricole și de pescuit și expoziția de istorie a comunei Vlădeni, care cuprinde documente vechi și facsimile. Lucrările au fost coordonate de către Emilia Corbu, arheolog doctor în cadrul Muzeului Județean Ialomița.

În ziua de 18 septembrie 2015, în prezența a numeroși săteni, oficialități locale și județene, oameni de cultură, clădirea a fost sfințită odată cu troița ridicată lângă monumentul eroilor în cinstea vitejilor din comună care au pierit în cele două războaie.

Biserica

Viața religioasă în zonă, ca de altfel pe întreg teritoriul României, s-a perpetuat de la apariția creștinismului. La nivelul țării, organizarea bisericii este cunoscută din timpul domnitorului Nicolae Alexandru care, la 1359, a înființat Mitropolia Țării Românești. După acest moment, au început să apară mănăstirile ctitorite de domnitori, iar mai târziu cele construite de familiile boierești.

Pentru întreținerea și funcționarea mănăstirilor, domnitorii le-au acordat danii care constau în suprafețe întinse de teren cu tot ce exista pe el: bălți, păduri, pășuni, inclusiv așezările omenești. Trăind pe proprietatea mănăstirii și intrând în contact cu călugării care administrau moșiile, localnicii au luat cunoștință de învățătura creștină și de tainele bisericești. Mănăstirea Cozia a fost primul lăcaș de cult înzestrat cu teren de domnitorul Mircea cel Bătrân, în Balta Ialomiței. Acest așezământ monahal a deținut terenul și localitățile de pe malul stâng al brațului Borcea, de la Stelnica la Vlădeni și până la Gura Ialomiței. Hrisoavele domnești vorbesc despre călugării mănăstirii care administrau moșiile datorite de domnitori, din Balta Ialomiței. Cu siguranță, pe lângă activitățile economice, aceștia au împărtășit localnicilor credința creștină.

Documentele medievale din secolele al XVI - lea – al XVII – lea ne aduc noi dovezi asupra unei vieți bisericești neîntrerupte în zonă. Sunt pomeniți preoți care au fost martori la diferite pricini, dar și o mănăstire, în Orașul de Floci. Aici a existat mănăstirea Flămânda ctitorită de un boier local, Hranite Blagodescu. Cercetările recente de la Orașul de Floci au scos la suprafață ruinele unor biserici, semn că tainele creștinismului avea rădăcini adânci în zonă.

În vremurile de demult nu avem cunoștințe dacă exista o biserică în Vlădeni, dar suntem siguri că exista un loc de rugăciune la locuințele călugărilor care se ocupau de administrarea moșiei.

Viața bisericească în Vlădeni s-a dezvoltat în perioada când moșia localității s-a aflat în proprietatea mănăstirii Sfântul Ioan din București. La începutul secolului al XVIII – lea, în anul 1702, un hrisov al domnitorului Constantin Brâncoveanu întărea lăcașului de cult din București moșia Vlădeni. Credem că trimișii acestei mănăstiri au pus bazele primei biserițe din sat. Astfel, istoricul Nicolae Stoicescu, afirmă că în secolul al XVIII, adică în perioada 1700 – 1799, localitatea Vlădeni avea construit un lăcaș de cult unde sătenii se rugau. Aceeași sursă ne mai spune că biserica cu hramul Sfântul Nicolae a fost reconstruită între anii 1836(!) – 1866 și reparată în anul 1905. Anul începerii reconstruirii bisericii, 1836 în loc de 1856 cum scrie pe pisania bisericii, credem că a fost dactilografiat greșit.

Informația cum că în secolul al XVIII – lea se afla o biserică în Vlădeni, o prezintă și monografia din anul 1943. Autoarea, învățătoarea Virginia Dinulescu, chestionând bătrânii satului, spune că „biserița din gard și nuiiele de cătină și salcie, cu o mică turlă de scânduri, acoperiș de papură și împodobind-o și zugrăvind-o cu hramul Sfântul Nicolae al cărei loc se cunoaște și astăzi în dosul altarului actualei biserici”. Despre acest locaș de cult se spune că a funcționat aproximativ 40-50 de ani. Fiind construită din gard și pământ, biserița s-a prăbușit din cauza intemperiilor. Serviciul religios la biserița a fost oficiat de preoții Ioan și Ghiță Popescu. Nu cunoaștem alte detalii despre aceștia, dar putem presupune că și-au însușit cunoștințele religioase pe lângă monahii mănăstirii Sfântul Ioan care se ocupau de administrarea moșiei Vlădeni. Lucrările de construcție a clădirii actualei biserici din comună au început în anul 1856. Inițiativa ridicării unei biserici din zid a aparținut egumenului Gavril de la mănăstirea Sfântul Ioan din București. Astfel, în anul 1856, cu cheltuiala schitului, cu ajutorul clăcașilor de pe moșie și cu stăruința preotului Mihail Popescu s-a ridicat biserica de astăzi, din cărămidă, cu o singură turlă în formă de cruce, învelită cu scânduri. Tot atunci începe și „împrejmuirea ei cu zid, o clopotniță și niște case de locuit ca la schit”. Prin cele expuse mai sus, adică ridicarea unor dependințe asemănătoare cu cele de la așezămintele monahale, concluzionăm că biserica din Vlădeni era metoc(biserică cu grup de clădiri care servește ca loc de găzduire) al mănăstirii Sfântul Ioan din București. În anul 1863 domnitorul Alexandru Ioan Cuza a confiscat averile tuturor mănăstirilor din România închinată la Muntele Athos. Din cauza acestui fapt, lucrările la construcția bisericii au încetat până în anul 1869, iar „împrejmuirea cu zis și casele nefiind terminate s-au distrus de vremuri”. La inițiativa arendașului moșie Vlădeni, Mihail Davidescu, cu cheltuiala sa și a locuitorilor, în anul 1869 au fost reluate lucrările de înălțare a bisericii. După ce a terminat strângerea materialelor necesare, Mihail Davidescu a încetat din viață, fratele său, Nicolae Davidescu, a continuat lucrările până în anii 1871-1872 când le-a expirat arendarea moșiei și au plecat.

După plecarea lui Nicolae Davidescu, inițiativa terminării bisericii din Vlădeni a fost preluată de un fruntaș din sat, grec de origine, Iane Agalopol, ajutat de locuitorii Chiriac Coca, Costache Postelnicu și Șerban Burada. Aceștia au adunat materialele necesare de la săteni, dar și de la comunele învecinate cu care au terminat pictura catapetesmei executată de Nicolae Predeleanu din Călărași. La finalizarea lucrărilor, biserica din Vlădeni a fost sfințită de protoiereul din Urziceni și de subpreotul Radu din Țândărei. Începând cu anul 1904, arendașii moșiei Vlădeni, frații Fuerea din Slobozia, au inițiat lucrări de reparație a bisericii. Din anul 1909 aceștia au consolidat temelia prin construirea câtorva propte de zid – sprijinitoare, apoi au învelit acoperișul cu tablă, au ridicat clopotnița și au plătit pe Gheorghe Georgescu din Ploiești să picteze catapeteasma. Lucrările au fost încheiate în anul 1912.

Pe parcurs au mai fost executate și alte lucrări de reparație. În anul 1924 s-a restaurat pictura interioară de către Gheorghe Dumitrescu, iar în anul 1947 s-au efectuat reparații la acoperiș și turla bisericii.

La biserica din Vlădeni, construită după 1856 până în anul 1909 au slujit preoții: Mihail Popescu, Stelian Dumitrescu și Vasile Popescu. În anul 1909, preotul Vasile Popescu este hirotonit la parohia Chioara, locul său fiind luat de preotul Constantin Popescu care a funcționat până în anul 1921 când s-a mutat la Palazu, în județul Constanța. Între anii 1921 și 1926 serviciul religios a fost oficiat de ieromonahii Galaction Negulescu și Veniamin Peste. Din 1926 a fost hirotonit preotul Vasile Cioară, absolvent al Facultății de Teologie care a funcționat la biserica din Vlădeni până în anul 1938 când s-a transferat. Pe locul vacant a fost numit preotul Nicolae Iordache care a fost parohul bisericii până s-a stins din viață, în anul 1994.

Cât a păstorit biserica din Vlădeni, preotul Nicolae Iordache s-a ocupat de efectuarea reparațiilor generale, atât la interior, cât și la exterior. Au fost executate lucrări de renovare a zidurilor exterioare, iar interiorul a fost pictat din nou, în tehnica „fresco” de către pictorul Costică P. Tudor din București, ajutat de Gorciu Ștefan și Coșa Constantin.

Aceste reparații s-au făcut cu binecuvântarea „PREAFERICITULUI PĂRINTE IUSTINIAN, PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ȘI A PREACUCERNICULUI PROTOIERU STAN ION DIN PROTOIERIA FETEȘTI. MEMBRII CONSILIULUI PAROHIAL: PREOT PAROH IORDACHE D. NICOLAE(PREȘEDINTE). MEMBRII: DIMA N. CONSTANTIN, RAȚIU I. DUMITRU, DUMITRU N. Z. MĂRGĂRIT, ALECU GH. MĂRGĂRIT, ION I. MITULESCU, VIRGIL RADU, STOICA IONESCU, CRISTEA NEAGU, MIHALACHE STOICA”.

În anul 1994, după 56 de ani în slujba credincioșilor din Vlădeni, preotul Iordache Nicolae s-a stins din viață, la vârsta de 78 de ani. Trupul său a fost înmormântat în curtea bisericii.

După preotul Iordache, în anul 1993, la 4 septembrie a fost hirotonit preot, Popa Gabriel care slujește și astăzi enoriașii din Vlădeni. În ultima perioadă, cu sprijinul Primăriei comunei Vlădeni, s-au efectuat alte lucrări de reparații la lăcașul de cult din localitate. A fost refăcută în totalitate suprafața exterioară a bisericii și s-a înlocuit întreg acoperișul. În luna aprilie 2016 s-a finalizat construcția clopotniței, lumânărarului, a arhivei bisericii Sfântul Nicolae. De asemenea, lăcașul de cult a fost înzestrat și cu centrală termică. După 2016, a fost schimbată catapeteasma iar în curtea bisericii a fost construită o trapeza.

Din punct de vedere arhitectural, biserica din Vlădeni are un plan trilobat, absidele naosului fiind puțin scoase în evidență. Are un pridvor, mai mic decât restul lăcașului, încadrat de două tablouri, iar deasupra intrării în biserică se află tabloul Sfântului Ierarh Nicolae.